

Тягтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 11
---------------------	--	---	--	-------------------

Немирници

Азъ не знамъ защо и кой
бѣ виновенъ: стана бой,

страшенъ бой въвѣ махалата
лето всѣки день децата

се събиратъ на просторъ,
за игра и разговоръ.

Ала вчера изведнѣжки
сбиха се юнашки, мѣжки

два немирника отъ тѣхъ —
и не чу се вече смѣхъ,

само вѣкъ и олелия,
сякашъ нѣкаква стихия

преминаваше съсъ ревъ,
блѣскаха се съ много гнѣвъ,

а другаритѣ събрани
гледаха какво ще стане

и си мислѣха, че пакъ
оня, който е юнакъ,

съ падналиа на земята
ще сж заедно въ играта,

и ще пѣятъ дружно съ гласъ;
но и двамата тогазъ,

(струва ми се и на мене),
ще се гледатъ засрамени.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пеликъ

ПРЕДИ ОТЛИТАНЕТО

Два дена преди отлитането се извести, че Янъ Бибиянъ ще държи публична сказка на аеродрума.

На опредѣления часъ тукъ се стече небивало множество. Отъ всички краища бѣха надолши хора да видятъ Янъ Бибиянъ и да чуятъ неговитѣ думи, да научатъ за неговия планъ.

На аеродрума бѣше издигната висока трибуна. Поставени бѣха много високоговорители, за да може речта на смѣлия пѣтешественикъ да се чуе, колкото се може по-надалечъ.

Всички чакаха съ нетърпение. Голѣма частъ отъ публиката бѣше дошла тукъ още отъ вечерята, за да заеме по-добро мѣсто и да видятъ отблизо Янъ Бибиянъ. Тия хора прекараха нощта на самото мѣсто, като спаха на открито и на голата земя. Цѣлото поле бѣ пълно съ коли, каруци, автомобили. Нѣколко аероплани отъ Европа бѣха докарали много чуждестранци.

Настана уречениятъ часъ. Янъ Бибиянъ, придруженъ отъ морския капитанъ, отъ Лиана, отъ хубавата Иа и отъ приятеля си Калчо, се покачи на трибуната.

Публиката се раздвижи и избухна въ грѣмогласни поздравѣ и ржкоплѣскания, които дълго не стихаха. Тия възторжени поздравѣ се понесоха съ още по-голѣма сила, когато Янъ Бибиянъ слѣзе отъ трибуната и

помогна на старитѣ си родители да се качатъ при него. Колко и да бѣше имъ жално, че синътъ имъ заминава за луната и предприема опасно и пълно съ изненади пѣтешествие, тѣ не можеха да въздържатъ сълзитѣ си предъ възторга и почитята, която народътъ му отдаваше.

Янъ Бибиянъ се изправи на трибуната и даде знакъ съ ржка за тишина. Той бѣ облеченъ въ хубава бѣла моряшка униформа и стоеше гордо и смѣло. Отъ постоянно мислене за небето, очитѣ му бѣха добили чистъ и спокоенъ погледъ. Обгорѣлото му лице дишаше свежестъ. Въ жестоветѣ му имаше решителност и сигурност.

— Уважаемо събрание, — започна той. — Радвамъ се за интереса, който проявихте къмъ моитѣ планове, и който ви е събралъ тукъ. Благодаря на всичкитѣ за възторженитѣ овации и поздравѣ. Зная, че за мнозина моитѣ намѣрения изглеждатъ лудешки. Може би тѣ иматъ право. Но това не може да ме разколебае. Подиръ два дена азъ трѣгвамъ...

Да, азъ трѣгвамъ на едно странно пѣтешествие. Първото, което човѣкъ отъ земята предприема — пѣтешествие до луната.

Милиони години нашата майка земя и небесната царица луната си пращатъ мълчаливи погледи, гледатъ се, като таинствени загадки, виждатъ се,

а не се познаватъ. Науката и фантазията издигатъ човѣшкия духъ до красивата наша сплѣтница и се мжчатъ да я разгадаятъ, да я разбератъ. Колко мечтатели презъ хубавитѣ нощи вдигатъ печални и очудени погледи къмъ нея, колко астрономически трѣби я стрелятъ съ проникателнитѣ си мъртви стѣклени очи.

Науката, астрономията, ни е открила много нѣщо за луната. Но все пакъ тя си остава за насъ тайна.

Не, докато човѣкъ не тури ржка непосредствено върху нея, тя ще си остане за него тайна.

Това ми даде идея и потикъ да предприема едно непосредствено изследване. Азъ съмъ сигуренъ, че това лудешко мое предприятие ще се увѣнчае съ успѣхъ и че скоро вие, жителитѣ на земята, ще получите първото известие за моето благополучно пристигане тамъ.

Като каза тия думи, буря отъ възторжени вѣкове и ржкоплѣскания избухнаха.

— Напълно вѣрвамъ въ сигурността на моя апаратъ, който нарекохъ „Свѣткавица“. Неговата енергия е неизтощима, неговата сила и бързина е необикновена. Неговото управление е най-леко. Той върви сигурно и безшумно, и разстоянието, което дѣли земята отъ луната и което се изчислява на 384,415 километра, азъ смѣтамъ да измина за 10 денонощия, като изминавамъ около хиляда километра на часъ. Азъ ще напусна земята и нейната въздушна обвивка за единъ мигъ и ще навлѣза

въ междупланетното студено и тъмно пространство, отъ което ще виждамъ земята все повече и повече да намалява.

Каква е луната? Дали е мъртва планета, лишена отъ животъ, кжсъ сгурия, съ изядена и разнебитена отъ катастрофи повърхност? Има ли атмосферна обвивка, или е лишена отъ нея? Върху тия въпроси науката още спори. Азъ си зададохъ тежката задача да опитамъ лично. Ще бжде ли приятно моето посещение на нашата нощна царица, или ме чакатъ неизвестности?

Готовъ съмъ на всичко.

Съ мене е моятъ вѣренъ и безстрашенъ приятель Калчо и азъ нѣма да чувствавамъ самота, ако на луната нѣма никакви живи същества.

Ето я моята „Свѣткавица“. Ако на луната не намѣря удобства, каквито има на земята, моята чудна машина ще ме доведе пакъ тука. Все пакъ азъ съмъ приготвилъ всичко необходимо, за да мога при най-лоши и неблагоприятни условия, при липса на въздухъ и вода, дори, да прекарамъ тамъ най-малко 10 дена.

Сега нека ви кажа „сбогомъ“ и „до виждане“. Нѣма да ви забравя. Но понеже нѣма още установена редовна поща между земята и луната, азъ ще ви се обаждамъ по моето чудно радио.

Янъ Бибиянъ свърши съ усмивка. Публиката наново избухна въ бурни и нескончаеми ржкоплѣскания.

(Продължава)